

Στέλλα Αντωνίου (αναρχική συντρόφισσα)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Ο λόγος που βρίσκομαι σήμερα εδώ είναι γιατί θέλω να μιλήσω για τους αγώνες που μοιράστηκα μαζί με την Πόλα Ρούπα στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού αλλά και για τους αγώνες που συνέχισαν να δίνουν τα τρία μέλη του Επαναστατικού Αγώνα μέσα από τα κελιά της δημοκρατίας. Είναι σημαντικό για μένα να τους αναδείξω γιατί όλοι αυτοί οι αγώνες που δίνονται από τους αγωνιστές που φυλακίζονται είναι μια πολιτική παρακαταθήκη, είναι η συνέχεια της δράσης τους για μια ελεύθερη κοινωνία, είναι η απόδειξη ότι θα βρίσκουν πάντα το σθένος να συνεχίζουν απ' όπου κι αν βρίσκονται ακόμα και ως όμηροι του κράτους.

Την Πόλα Ρούπα τη γνώρισα στις 10 Δεκεμβρίου του 2010 όταν μπήκα στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού. Στην αρχή δυσκολευτήκαμε να περνάμε χρόνο μαζί γιατί δεν μας το επέτρεπαν, αργότερα όμως ύστερα από διεκδικήσεις τα καταφέραμε. Έτσι είχα την ευκαιρία να ζήσω από κοντά τις συνθήκες κάτω από τις οποίες κρατούνταν η ίδια και το παιδί της. Ζούσαν σ' ένα θάλαμο όπου το παιδί ήταν συνεχόμενα εκτεθειμένο σε σοβαρές λοιμώδεις ασθένειες όπως η ηπατίτιδα, το AIDS, η ψώρα και ο ιός H1N1. Έξω από το συγκεκριμένο θάλαμο στοιβάζονταν όλα τα σκουπίδια της φυλακής, τα οποία έμεναν εκεί για ολόκληρα εικοσιτετράωρα με αποτέλεσμα την αφόρητη δυσσομία. Τον διάδρομο στον οποίο κυκλοφορούσε το παιδί της, τον καθάριζε η ίδια, με δικά της απορρυπαντικά, αφού η υπηρεσία συνεχώς μας έλεγε ότι δεν υπάρχουν χρήματα για καθαριστικά. Επίσης είχε να παλέψει τον απαράδεκτο και βασανιστικό σωματικό έλεγχο που έκαναν οι υπάλληλοι στα μωρά-παιδιά, τα οποία τα έγδυναν στο τραπέζι έρευνας, τους έβγαζαν την πάνα και τους άνοιγαν με τη βία το στόμα. Παρόλο που μεγάλωνε μόνη της ένα παιδί μέσα στη φυλακή, ήταν εκείνη που κάλεσε πρώτη συνέλευση γυναικών κρατουμένων στις φυλακές Κορυδαλλού, αποδεικνύοντας ακόμα μια φορά ότι η δράση της και έξω από τη φυλακή ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα και μέσα στη φυλακή ήταν μια κοινωνική δράση.

Ανάμεσα σ' αυτό το μικρό κοινωνικό σύνολο των διακοσίων γυναικών κρατουμένων του Κορυδαλλού αγωνίστηκε υπέρ του συνόλου, προτάσσοντας συνεχώς την αλληλεγγύη και τον αγώνα για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Διεκδικούσε ασταμάτητα ότι μπορούσε για τις άλλες κρατούμενες, για την ίδια και το παιδί της που γέννησε μέσα στη φυλακή. Μέσα από τις ανοιχτές συνελεύσεις που οργανώσαμε καταφέραμε και χτίσαμε σχέσεις με τις συγκαταρούμενες μας που πριν δεν υπήρχαν. Μέσα από τις ανοιχτές συνελεύσεις στη φυλακή παλέψαμε όλες μαζί οι κρατούμενες για την έλλειψη ζεστού νερού, θέρμανσης, κακής ποιότητας φαγητού, έλλειψης φαρμάκων, απορρυπαντικών, τηλεοράσεων, ειδών πρώτης ανάγκης για τις άπορες κρατούμενες καθώς και για την παύση των εξευτελιστικών σωματικών ελέγχων. Για όλα αυτά έχουμε αρνηθεί να μπούμε πολλές φορές στα κελιά μας, έχουμε κάνει αποχές συσσιτίου και έχουμε γράψει πολλά κείμενα.

Θα ήθελα να τονίσω ότι τη Ρούπα την εκτιμούσαν όλες οι συγκαταρούμενες μας διότι πάντα τις αντιμετώπιζε ισότιμα και με ανιδιοτέλεια. Πολεμούσε την εξατομίκευση και προωθούσε τους συλλογικούς τρόπους διεκδικήσεων και αγώνων.

Αποψη της Ρούπα που με βρίσκει σύμφωνη είναι ότι ένας πολιτικός κρατούμενος οφείλει να βρίσκει τρόπους επικοινωνίας και δράσης απ' όπου κι αν βρίσκεται. Επίσης ότι το πεδίο της φυλακής είναι ένα ακόμα πεδίο αγώνα όπου οι άνθρωποι με τους οποίους οφείλεις εκεί να βρεις τρόπους επικοινωνίας είναι οι κρατούμενοι. Και για να κλείσω για τις κινητοποιήσεις μας μέσα στη φυλακή, θέλω να αναφέρω μια μεγάλη κινητοποίηση πολιτικού χαρακτήρα. Ήταν την ημέρα της νήφησης του μεσοπρόθεσμου και ήταν παράλληλα μια κίνηση σε ένδειξη αλληλεγγύης με όσους αγωνίζονταν τότε στους δρόμους και τις πλατείες των ελληνικών πόλεων, ενάντια στην κρατική βαρβαρότητα και το οικονομικό σύστημα της εκμετάλλευσης και της αδικίας. Στην κινητοποίηση αυτή πήραν μέρος κρατούμενοι από τις φυλακές Κορυδαλλού, Ιωαννίνων, Αυλώνα, Ναυπλίου, Κέρκυρας, Διαβατών, Άμφισσας, Δομοκού, Λάρισας, Γρεβενών, Μαλανδρινού και Κασσάνδρας

Θεσσαλονίκης. Το κείμενο των κρατουμένων διαβάστηκε από σύντροφο στο Σύνταγμα στις 28/6/2011.

Αυτοί είναι κάποιοι αγώνες που κάναμε όσο ήμασταν μαζί με τη Ρούπα στον Κορυδαλλό, ήδη όμως πριν να τη συναντήσω είχε αντιμετωπίσει πολλές δυσκολίες από την πρώτη στιγμή της σύλληψής της. Και δεν είναι λίγοι οι αγώνες που έδωσε με τους συντρόφους της Νίκο Μαζιώτη και Κώστα Γουρνά. Από τη μεταφορά της στα νοσοκομεία, την παραμονή της στις φυλακές της Θήβας όπου για ενάμιση μήνα καθυστερούσαν να τη μεταφέρουν στο νοσοκομείο για εξετάσεις σχετικά με επιπλοκή στην κύησή της μέχρι και τη στιγμή της γέννας της.

Τότε ο Νίκος Μαζιώτης προχώρησε σε απεργία πείνας, διεκδικώντας να παρευρίσκεται στη γέννηση του παιδιού του. Καθώς και να μπορεί να επισκέπτεται εκείνος στις γυναικείες φυλακές τη σύντροφο του και το γιό τους, τις πρώτες ημέρες μετά τη γέννα. Λίγους μήνες αργότερα, τον Οκτώβριο του 2010, ο Κώστας Γουρνάς προχωράει σε απεργία πείνας, με αίτημα να μεταφερθεί στις φυλακές Κορυδαλλού από τις φυλακές Τρικάλων, που εκδικητικά τον κρατούσαν μακριά από την οικογένειά του, υποχρεώνοντας σε δωδεκάωρα ταξίδια τα μικρά παιδιά του και τη σύντροφό του για να μπορέσει να τους δει για μισή ώρα το μήνα. Τότε απεργία πείνας έκανε και ο Νίκος Μαζιώτης στηρίζοντας το σύντροφό του Κώστα Γουρνά. Καθ' όλη τη διάρκεια της προσωρινής τους κράτησης ο Γουρνάς, η Ρούπα και ο Μαζιώτης παρεμβαίνουν στην κοινωνία δημοσιεύοντας συνεχώς κείμενα, τα οποία βγαίνοντας από τη φυλακή τα εκδώσαν και σε βιβλίο με τίτλο "ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ".

Σύμφωνα με το κατηγορητήριό σας παρουσιάζεται τους τρεις αγωνιστές ως εχθρούς της κοινωνίας, κάτι που μέσα από τη στάση τους και το λόγο τους αποδεικνύεται ακριβώς το αντίθετο. Ενώ το μοναδικό έγκλημα εδώ πέρα είναι ότι τους παρουσιάζεται ως εγκληματίες.

Στην αρχή σας είπα ότι την Πόλα Ρούπα τη γνώρισα στις 10 Δεκεμβρίου του 2010, όταν με πήγαν στον Κορυδαλλό. Στην ουσία όμως τη γνώρισα λίγες ημέρες πριν, στις 4 Δεκεμβρίου την ημέρα της σύλληψής μου, όταν με έβαλαν στο ίδιο κελί απομόνωσης που είχαν βάλει και τη Ρούπα. Σε ένα κελί, ένα επί δυόμιση, στο 12^ο όροφο της αντιτρομοκρατικής. Εκεί είδα χαραγμένο το όνομά της στον τοίχο του κελιού. Ακολούθησαν και άλλα ονόματα στο συγκεκριμένο τοίχο Πόλα, Κώστας, Φαίη και όσο υπάρχουν υγιή κομμάτια σ' αυτή την κοινωνία που αντιστέκονται και μάχονται για την ελευθερία, δυστυχώς υπάρχει περίπτωση σ' αυτούς τους τοίχους να γραφτούν και άλλα ονόματα. Η ουσία όμως είναι ότι ακόμα και αν νομίζουν πως στα έχουν πάρει όλα, εσύ να βρίσκεις τον τρόπο χωρίς να έχεις τίποτα στα χέρια σου να χαράξεις στο τοίχο το όνομά σου. Να συνεχίζεις τον αγώνα σου χαράζοντας το δρόμο... Αυτό έδειξαν όλοι οι αγώνες που έγιναν στη φυλακή. Το σθένος και την υποχρέωση των αγωνιστών να συνεχίσουν απ' όπου και αν βρίσκονται παλεύοντας για μια ελεύθερη κοινωνία, για την κοινωνική επανάσταση. Και σ' αυτό ο Κώστας Γουρνάς, η Πόλα Ρούπα και ο Νίκος Μαζιώτης έμειναν συνεπείς.